

Nyerges Gábor

Akkor is szertenéz

Megmaradunk, nincs gond, nem kell minket félteni,
sőt, írni sem kell annyit,
csak sorban állni, ha nyit
a hivatal per bazár, értsd: az az isteni.

Ha meg bezár, nem beszarni, majd az idő elteli
a hátralevő paklit,
az életet mint haknit,
íme hát akkor is szertenéz, ha nem leli.

És most botladozik, mert ivott,
hogy valami még legyen benne,
aztán körbenéz, hogy ennyi volt,

tulajdonképp már nincs is messze –
nem kell valaminek lenni ott,
ahová ha lenne, menne.

Madárse

Elmosódó állványokon
túl villamos vánszorog
túl könnyűnek tűnnek a még
hezitáló napszakok

időtmúlnak régen eltört
madársejár fészkek és
ereszben esőcseppeket
szenteltvíznek képzelés

temetni jöttünk a múltat
nem dicsérni úgy hagyom
ne háborgathassa semmi
szélmalomharc buzgalom

naplecsukó vörösségek
karmolnak így éjszakát
odakozmált nagy tüzeektől
nem sejtjük a vég szagát – nahát.

Számvetésforgó

akit lesmárolt a korom
ne csodálkozzon ha sötét lesz
és hát valóban kissé sötétesz
ízléstelen irodalmi rejsz vón azt írni hogy
mint egy marék korom?

ahova mi születünk
abból már mindent fölettünk
igen tényleg így képzél
egy verssort a rímkényszer

kik vagyunk mi mondanám
ha lenne e könyv oldalán
helye a retorikának
de (figyelem, csattanó)
nincs.

ezért kell szeretni ötkor
hajnalban hidegben (öngól)
addig se vagyunk történelem
vagy politika én felbérelem

a múltat
hogy íródjon át mert untat
és leszólítom a magányt egy körre
ha jól csinálja kettőre

na legyen elég már ennyi szenvedély
nézd csak meg jól a szám személy
és csupa csupa csupa korom